

kurslovens § 229 eller efterfølges af en ny insolvensbehandling mod skyldneren. I disse tilfælde vil en fordring, der ellers er bortfaldet (prækluderet), kunne gøres gældende med det fulde beløb.

I den sidstnævnte situation vil fordringer, der er prækluderede efter stk. 1, kunne gøres gældende mod skyldneren på lige fod med de fordringer, der var indeholdt i gældssaneringen, hvis disse fordringer i en ny insolvensbehandling kan gøres gældende mod skyldneren med deres fulde beløb, jf. forslaget til konkurslovens § 230 (lovforslagets § 1, nr. 17), og Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis der indledes en ny sag om gældssanering for en skyldner inden udløbet af afdragsperioden i skyldnerens tidligere gældssaneringssag.

Efter forslaget til udformningen af § 230, 1. pkt., har de fordringshavere, der er omfattet af gældssaneringskendelsen, krav på udlæg i forhold til fordringerens beløb uden hensyn til den skete nedskrivning, men efter fradrag af afbetalinger, hvis skyldnerens bo f.eks. tages under konkursbehandling, efter at der er afsagt kendelse om gældssanering. Udlægget i konkursboet i forbindelse med disse afbetalinger kan dog ikke overstige, hvad der efter gældssaneringskendelsen tilkommer de pågældende fordringshavere, medmindre kendelsen er bortfaldet efter § 229, jf. § 230, 2. pkt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 17.

Fordringen vil først kunne gøres gældende på ny, når der afsiges kendelse om gældssanering, akkord mv. I praksis vil det dog tillige være en betingelse, at de krav, der blev prækluderet i gældssaneringssagen, anmeldes rettidigt i f.eks. en ny gældssaneringssag.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.5.2.

Til nr. 6 (§ 209, stk. 2-5)

Det foreslås, at skifteretten i de tilfælde, hvor en fordring, der er anmeldt rettidigt, er bestridt af skyldneren, skal give meddelelse til fordringshaveren herom ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde, jf. *stk. 2*. Meddelelsen skal indeholde oplysning om retsvirkningen efter *stk. 3*. Den foreslåede regel ændrer ikke på hovedreglen i forslaget til § 208, *stk. 2*, nr. 2 (lovforslagets § 1, nr. 5), hvorefter alle fordringer skal anmeldes over for skifteretten. Anmelder fordringshaveren ikke fordringen, vil dækning heraf således bortfalde, jf. forslaget til § 208 b, *stk. 1*.

Når skifteretten har modtaget anmeldelse af fordringen, skal fordringshaveren således gøres opmærksom på, at fordringen er bestridt af skyldneren, og at

muligheden for dækning af fordringen bortfalder, såfremt fordringshaveren ikke har anlagt retssag om kravet inden 3 måneder fra skifterettens underretning til fordringshaveren, jf. nedenfor. Indeholder meddelelsen ikke denne oplysning, har den ikke præklusiv virkning.

Det foreslås endvidere, at dækning af en fordring, som skyldneren bestrider, skal bortfalde, hvis fordringshaveren ikke inden 3 måneder fra skifterettens meddelelse om, at fordringen bestrides, jf. *stk. 2*, har anlagt en retssag om kravet, jf. *stk. 3*.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 216, *stk. 4* (lovforslagets § 1, nr. 8), hvorefter der ved fastlæggelse af skyldnerens afdragsordning skal afsættes midler til dækning af en fordring, som er bestridt af skyldneren. Kendelsen skal samtidig angive, hvorledes de afsatte midler skal fordeles mellem de øvrige fordringshavere, hvis der ikke anlægges sag om fordringen, eller hvis det ved dom eller forlig fastslås, at fordringen ikke består.

Det foreslås i *stk. 4*, at sagsomkostninger, der pålægges skyldneren, i de tilfælde, hvor det ved dom eller forlig fastslås, at kravet består, betragtes som stiftet på samme tidspunkt som den bestridte fordring. Dette medfører i praksis, at fordringshaveren alene vil modtage dividende af eventuelle sagsomkostninger pålagt skyldneren, uanset at fordringshaveren får medhold. Reglen har til formål at hindre, at skyldneren efter en retssag om en bestridt fordring på ny befinder sig i en håbløs økonomisk situation på grund af pålagte sagsomkostninger.

Tilkendes skyldneren sagsomkostninger, vil de ikke skulle fordeles mellem fordringshaverne i gældssaneringssagen, da det må antages, at de modsvarer faktisk afholdte udgifter.

I de tilfælde, hvor gældssaneringssagen ikke slutes med kendelse om gældssanering, påvirkes fordringshaverens retsstilling ikke, selv om der ikke rettidigt er anlagt sag, jf. *stk. 5* (henvisningen til forslaget til § 208 b, *stk. 1*). Det samme gælder, hvor kendelsen om gældssanering enten ophæves efter § 229, eller hvis skyldnerens bo tages under konkursbehandling, hvis skyldneren får stadfæstet en tvangsakkord, eller hvis skyldneren på ny meddeles gældssanering, jf. den foreslåede udformning af konkurslovens § 230 (lovforslagets § 1, nr. 17), jf. *stk. 5* (henvisningen til forslaget til § 208 b, *stk. 4*).

I de tilfælde, hvor skyldneren må anses for uden rimelig grund at bestride en eller flere anmeldte fordringer, vil dette efter omstændighederne – f.eks. hvis skyldnerens bestridelse må antages at have karakter af chikane – kunne medføre, at skyldneren må nægtes